

— Съ котакътъ, искашъ да кажешъ? О, той е вече толкова старъ и дебелъ, че не може да се мръдне отъ леглото си. Понѣкога само ще отвори едното си око и ще намигне на нѣкого отъ насъ, и после пакъ ще задрѣме и ще замърка. Той е много възпитанъ и не прилича никакъ на ония котаци, които се хвърлятъ безъ причина върху мишките.

Така, въ разговоръ и сладки приказки, джуджето и мишката не забелязаха, кога стигнаха предъ царския палатъ. Наистина, тѣ не пжтуваха бързо, както се пжтува съ автомобилъ, но все пакъ стигнаха на време, преди още стариятъ царъ да бѣше умрѣлъ.

Когато влѣзоха при него, стаята бѣше пълна съ министри, тѣлопазители, съветници, лѣкари и готвачи. Бѣлата мишка изтича напредъ, изправи се на заднитѣ си крачета и извика:

— Царю честити! Водя ти прочутия горски магьосникъ, който ще те спаси отъ безсъницата и ще те накара да заспишъ.

Следъ това джуджето пристъпи до царския престолъ и се поклони дълбоко.

— О, всесилни господарю!
— каза то, като издигна ви-

соко въ ржката си голѣмата книга, която бѣ донесло съ себе си. — Азъ ще ти прочета една отъ чуднитѣ приказки, скрити въ Книгата на Живота, и ще се опитамъ да ти помогна. Отъ тебе искамъ само едно: да останемъ двама самички въ тая стая и да слушашъ внимателно.

Стариятъ царъ се усмихна дружелюбно и лжчъ на надежда озари сърцето му. Той заповѣда на хорта около него да излѣзатъ веднага отъ стаята му, като поржча на едного отъ готвачитѣ да нагости бѣлата мишка и цѣлото нейно семейство съ най-сладката орѣхова торта.

Щомъ останаха сами, джуджето взе едно малко столче, сложи го до престола на царя и седна отгоре. После разтвори голѣмата си книга и започна да чете.

То разказваше чудната приказка за беднитѣ и нещастни люде по свѣта, които нѣмаха риза на гърба си, но живѣеха съ вѣрата, че нѣкой царъ ще имъ протегне ржка за помощъ. Разказваше за хилядитѣ болни деца, които лежеха въ тъмни колиби и сънуваха незнайния царъ, който ще имъ донесе изгубената свѣтлина на слънцето и ще ги излѣкува. Раз-